

DÍVKÁ
Z
INKOUSTU
A
HVĚZD

*Kiran Millwood
Hargrave*

FRAGMENT

Dívka z inkoustu a hvězd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Kiran Millwood Hargrave

Dívka z inkoustu a hvězd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DÍVKÁ
Z
INKOUSTU
A
HVĚZD

*Kiran Millwood
Hargrave*

FRAGMENT

*Hvězdě, Sabine Karerové,
na 28° 36' 50" S, 77° 12' 32" V*

*a těm, kdo mi pomohli dostat inkoust na papír,
na 51° 45' 7" S, 1° 15' 28" Z*

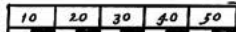
Braque

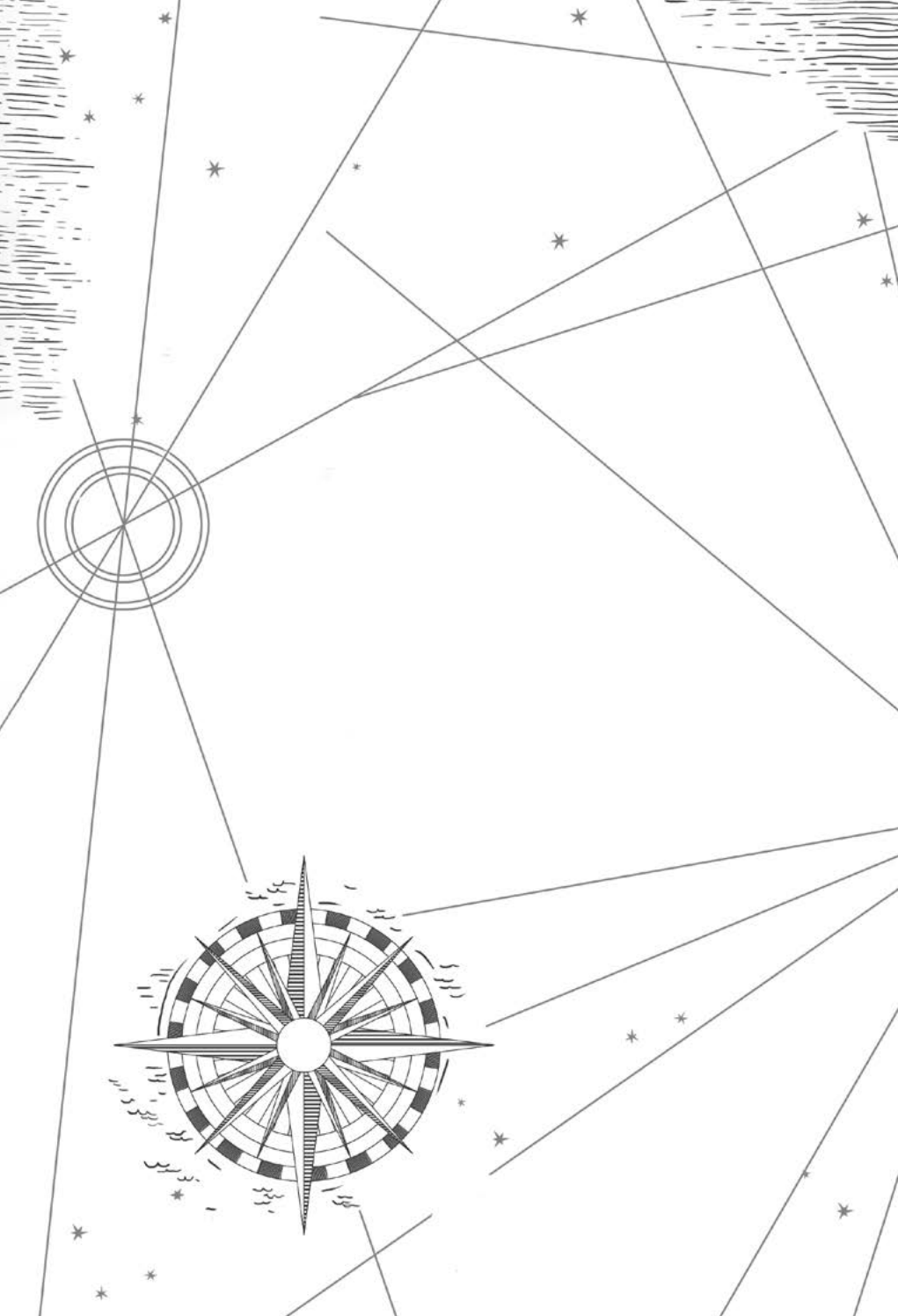
OSTROV JOYA

Gromera

Zemská šířka 28° 05' 36" S

Zemská délka 17° 06' 35" Z

KAPITOLA PRVNÍ

Říká se, že krkavci dorazili stejného dne jako guvernér. Všichni menší ptáčci se pozpátku stáhli na moře, a proto na Joye nejsou žádní pěvci. Jen obrovští, rozčepýření krkavci. Dřív jsem je pozorovala, jak sedí na střechách jako zlá znamení, a přimhouřenýma očima jsem je proměňovala v pěnkavy a čížky, které taťka uměl kreslit zpaměti. Když jsem se dost snažila, skoro jako bych je slyšela zpívat.

„Proč zpěvní ptáci odlétli, tati?“ ptávala jsem se.

„Protože mohli, Isabello.“

„A co vlci? A jeleni?“

Taťkův obličej potemněl. „Moře jim nejspíš bylo milejší než to, před čím utíkali.“

Potom mi často vyprávěl o malé bojovnici Arintě nebo o časech, kdy Joya bývala mytickým plujícím ostrovem – a o vlcích či zpátečnických ptácích odmítal mluvit. Jenže já se ptala dál, dokud jsem odpovědi jednoho dne nenalezla sama.

To ráno bylo jako každé jiné.

Probudila jsem se v úzké posteli, zrovna když východ slunce začínal osvětlovat hliněné stěny pokoje. Ve vzduchu visel pach připálené kaše. Taťka musel být vzhůru už hodiny, protože ohřát na ohni těžký hliněný hrnec trvá hodně dlouho. Slyšela jsem naši slepici Lálu, jak šramotí před pokojem a hledá tam drobky. Bylo jí třináct jako mně, ale to je pro slepici na rozdíl od člověka pokročilé stáří. Peří měla šedé, náladu černou a našemu kocourovi Pepovi naháněla strach.

Jen co jsem protáhla ruce, zakručelo mi v břiše. Pep mi ležel rozvalený na nohou, a když jsem si sedala, hlasitě zakňučel.

„Jsi vzhůru, Isabello?“ zavolal taťka z kuchyně.

„Ano, dobré ráno, tati.“

„Kaše je na stole. A nejen tam, když se to tak vezme...“

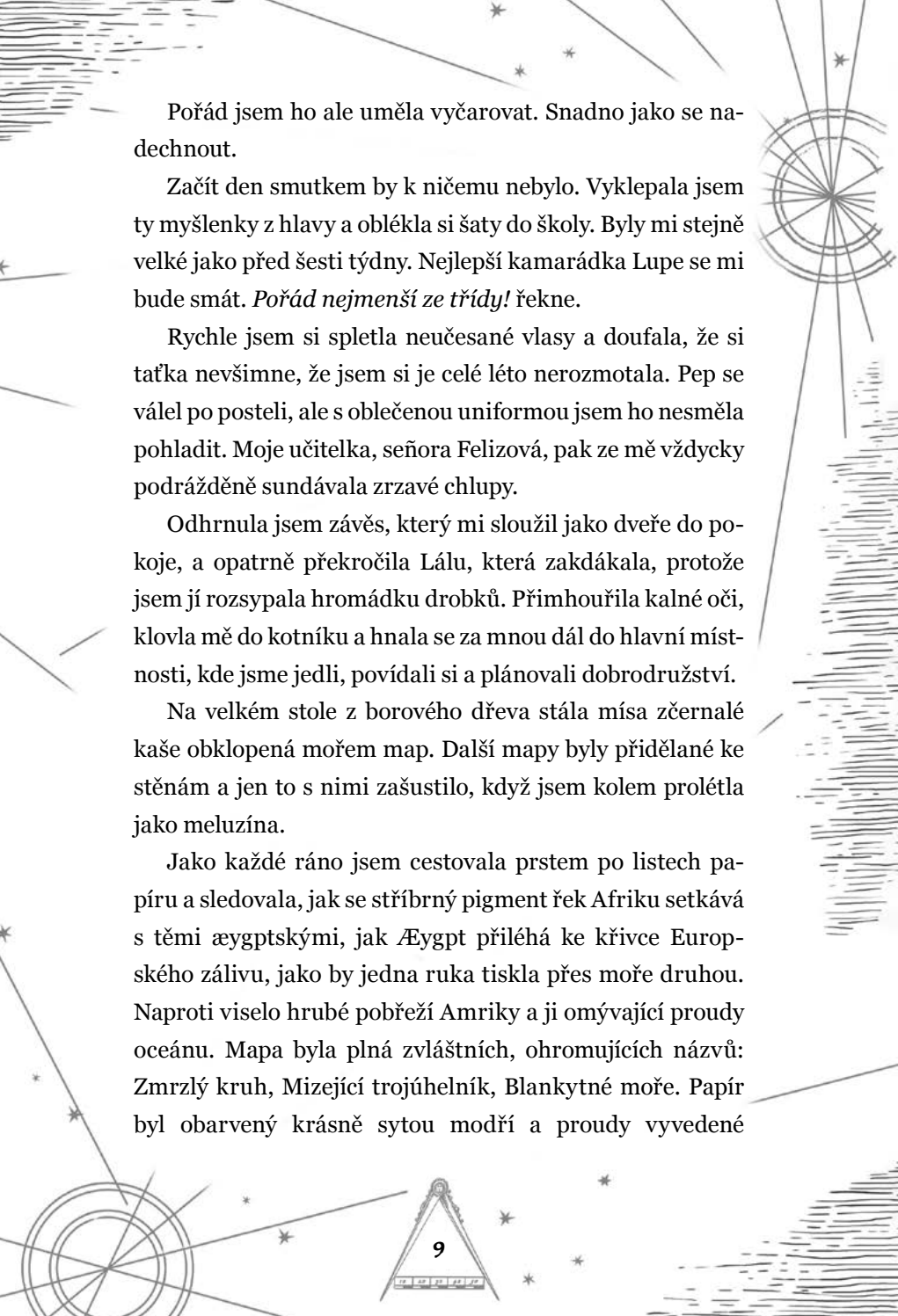
„Už jdu!“ Vysvobodila jsem nohy a uhladila kocourovi kožíšek, který se mu v noci různé pocuchal. „Promiň, Pepe.“

Zavrňel a zavřel zelená očka.

Nad umyvadlem u okna jsem si opláchla obličej a vyplázla jazyk na odraz ve vyleštěném plechu nad Gabovou postelí. Narovnala jsem mu peřinu, která byla sice den ode dne zaprášenější, ale stále stlaná. U polštáře mu končilo naše hlasové spojení – dlouhá, tenká dutina, kterou nám táta vyryl do stěn a nahoru do stropu. Když jsme k ní přitiskli rty a zašeptali, nesla náš hlas, takže jsme si mohli povídat, přestože jsme byli každý ve své posteli na opačném konci pokoje.

Tři roky. Je to tři roky, co jsem tam seděla, v ruce horoucí dlaň svého dvojčete, které mizelo do noci jako sfouknutá sirka.

Pořád jsem ho ale uměla vyčarovat. Snadno jako se na-
dechnout.

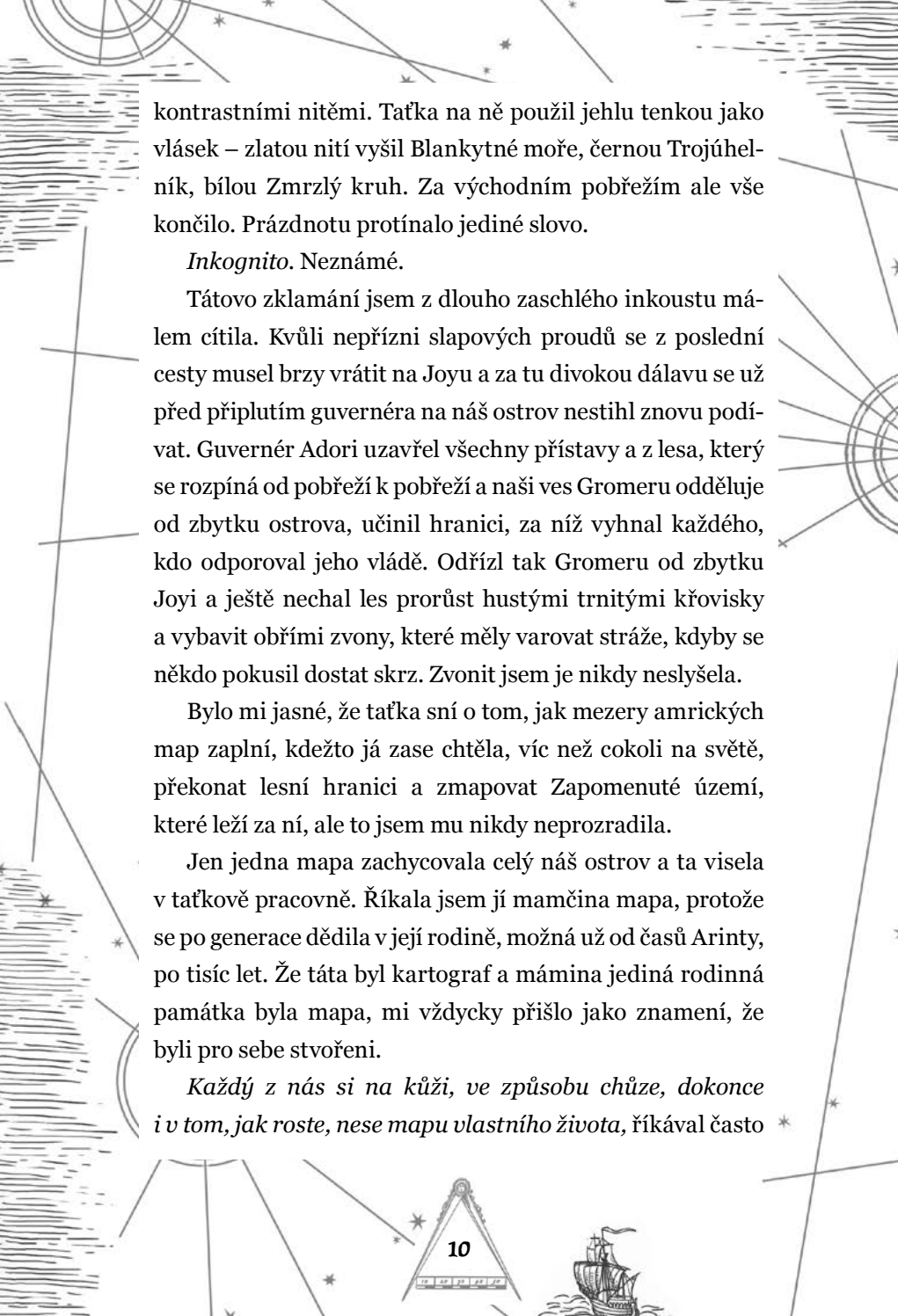
Začít den smutkem by k ničemu nebylo. Vyklepala jsem ty myšlenky z hlavy a oblékla si šaty do školy. Byly mi stejně velké jako před šesti týdny. Nejlepší kamarádka Lupe se mi bude smát. *Pořád nejmenší ze třídy!* řekne.

Rychle jsem si splekla neučesané vlasy a doufala, že si taťka nevšimne, že jsem si je celé léto nerozmotala. Pep se válel po posteli, ale s oblečenou uniformou jsem ho nesměla pohládit. Moje učitelka, seňora Felizová, pak ze mě vždycky podrážděně sundávala zrzavé chlupy.

Odhrnula jsem závěs, který mi sloužil jako dveře do pokoje, a opatrně překročila Lálu, která zakdákala, protože jsem jí rozsypala hromádku drobků. Přimhouřila kalné oči, klovla mě do kotníku a hnala se za mnou dál do hlavní místnosti, kde jsme jedli, povídali si a plánovali dobrodružství.

Na velkém stole z borového dřeva stála mísa zčernalé kaše obklopená mořem map. Další mapy byly přidělané ke stěnám a jen to s nimi zašustilo, když jsem kolem prolétla jako meluzína.

Jako každé ráno jsem cestovala prstem po listech papíru a sledovala, jak se stříbrný pigment řek Afriku setkává s těmi ægyptskými, jak Ægypt přiléhá ke křivce Evropského zálivu, jako by jedna ruka tiskla přes moře druhou. Naproti viselo hrubé pobřeží Amriky a ji omývající proudy oceánu. Mapa byla plná zvláštních, ohromujících názvů: Zmrzlý kruh, Mizející trojúhelník, Blankytné moře. Papír byl obarvený krásně sytou modří a proudy vyvedené

kontrastními nitěmi. Taťka na ně použil jehlu tenkou jako vlasek – zlatou nití vyšil Blankytné moře, černou Trojúhelník, bílou Zmrzlý kruh. Za východním pobřežím ale vše končilo. Prázdnotu protínalo jediné slovo.

Inkognito. Neznámé.

Tátovo zklamání jsem z dlouho zaschlého inkoustu málem cítila. Kvůli nepřízni slapových proudů se z poslední cesty musel brzy vrátit na Joyu a za tu divokou dálavu se už před příplutím guvernéra na náš ostrov nestihl znovu podívat. Guvernér Adori uzavřel všechny přístavy a z lesa, který se rozpíná od pobřeží k pobřeží a naši ves Gromeru odděluje od zbytku ostrova, učinil hranici, za níž vyhnal každého, kdo odporoval jeho vládě. Odřízl tak Gromeru od zbytku Joyi a ještě nechal les prorůst hustými trnitými křovisky a vybavit obřími zvony, které měly varovat strážce, kdyby se někdo pokusil dostat skrz. Zvonit jsem je nikdy neslyšela.

Bylo mi jasné, že taťka sní o tom, jak mezery amrických map zaplní, kdežto já zase chtěla, víc než cokoli na světě, překonat lesní hranici a zmapovat Zapomenuté území, které leží za ní, ale to jsem mu nikdy neprozradila.

Jen jedna mapa zachycovala celý náš ostrov a ta visela v tačkově pracovně. Říkala jsem jí mamčina mapa, protože se po generace dědila v její rodině, možná už od časů Arinty, po tisíc let. Že táta byl kartograf a mámina jediná rodinná památka byla mapa, mi vždycky přišlo jako znamení, že byli pro sebe stvořeni.

Každý z nás si na kůži, ve způsobu chůze, dokonce i v tom, jak roste, nese mapu vlastního života, říkával často

taťka. *Vidíš, jak mi zápěstím neprotéká modrá, ale černá krev? Tvoje máma vždycky říkala, že to je inkoust. Kartografii mám i v srdci.*

„Přines prosím džbán,“ zazněl tátův hlas a já se lekla a pospíšila si zpět do místnosti.

Přítáhla jsem si židli ke skříní, z vysoké policičky opatrně sundala džbán a postavila ho na stůl vedle kaše. Měl zelenou barvu lesa a byl neobyčejný, protože šlo o poslední mámin výrobek. Používali jsme ho jen první školní den, na narozeniny a o svátcích. Taťka ho nechával mimo dosah a obzvlášť pečlivě ho umýval.

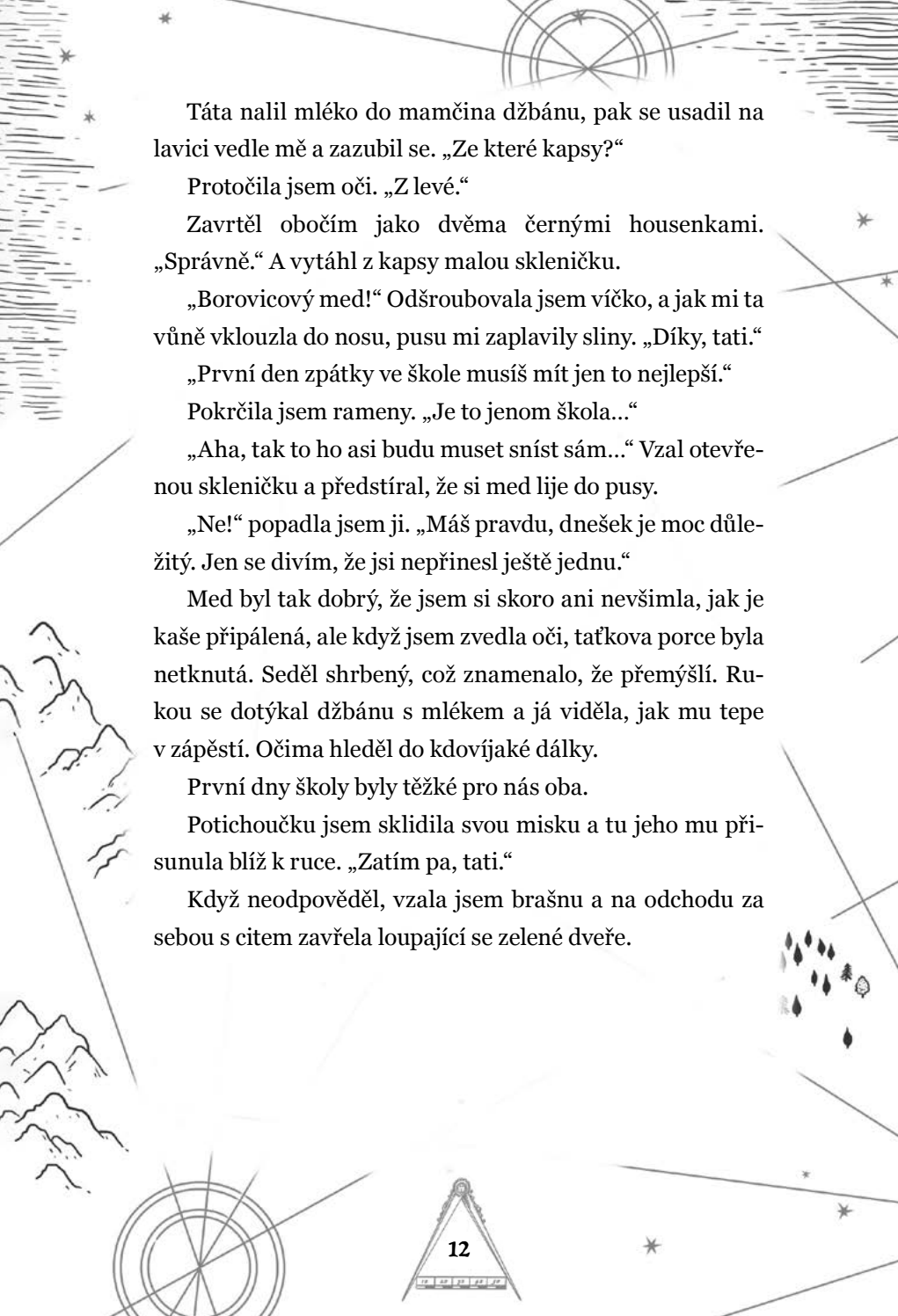
Někdy jsem si na mamku vzpomněla – tmavooká, většinou usměvavá, vonící černou hlínou, se kterou pracovala, když pro vesničany vyráběla nádoby a pro guvernéra výstavní keramiku. Nebo jsem si ji jen vybájila – jako zpěvné ptáky.

„Dobré ráno, drobkú.“ Taťka přikulhal z kuchyně. Přispěchala jsem mu pomoci s konví na mléko a hrnky, které nesl.

„Bez hole bys chodit neměl,“ vynadala jsem mu.

Táta si zlomil nohu jako mladík, když v egyptském přístavu skákal z mola na rozjetou loď, a teď chodil o holi, vyřezané z úlomku rybářské bárky svého pradědečka. Ze všech oblíbených věcí v místnosti byla tahle moje nejoblíbenější. Lehká jako papír, plovla i na vrstvičce pěny, ale nejzáračnější na ní bylo, že svítila ve tmě. Taťka říkal, že je to kvůli míze, ale já věděla, že je kouzelná.

Rychle jsem přesunula Himaláju na polici a udělala místo na stole.

Táta nalil mléko do mamčina džbánu, pak se usadil na lavici vedle mě a zazubil se. „Ze které kapsy?“

Protočila jsem oči. „Z levé.“

Zavrtěl obočím jako dvěma černými housenkami. „Správně.“ A vytáhl z kapsy malou skleničku.

„Borovicový med!“ Odšroubovala jsem víčko, a jak mi ta vůně vklouzla do nosu, pusy mi zaplavily sliny. „Díky, tati.“

„První den zpátky ve škole musíš mít jen to nejlepší.“

Pokrčila jsem rameny. „Je to jenom škola...“

„Aha, tak to ho asi budu muset sníst sám...“ Vzal otevřenou skleničku a předstíral, že si med lije do pusy.

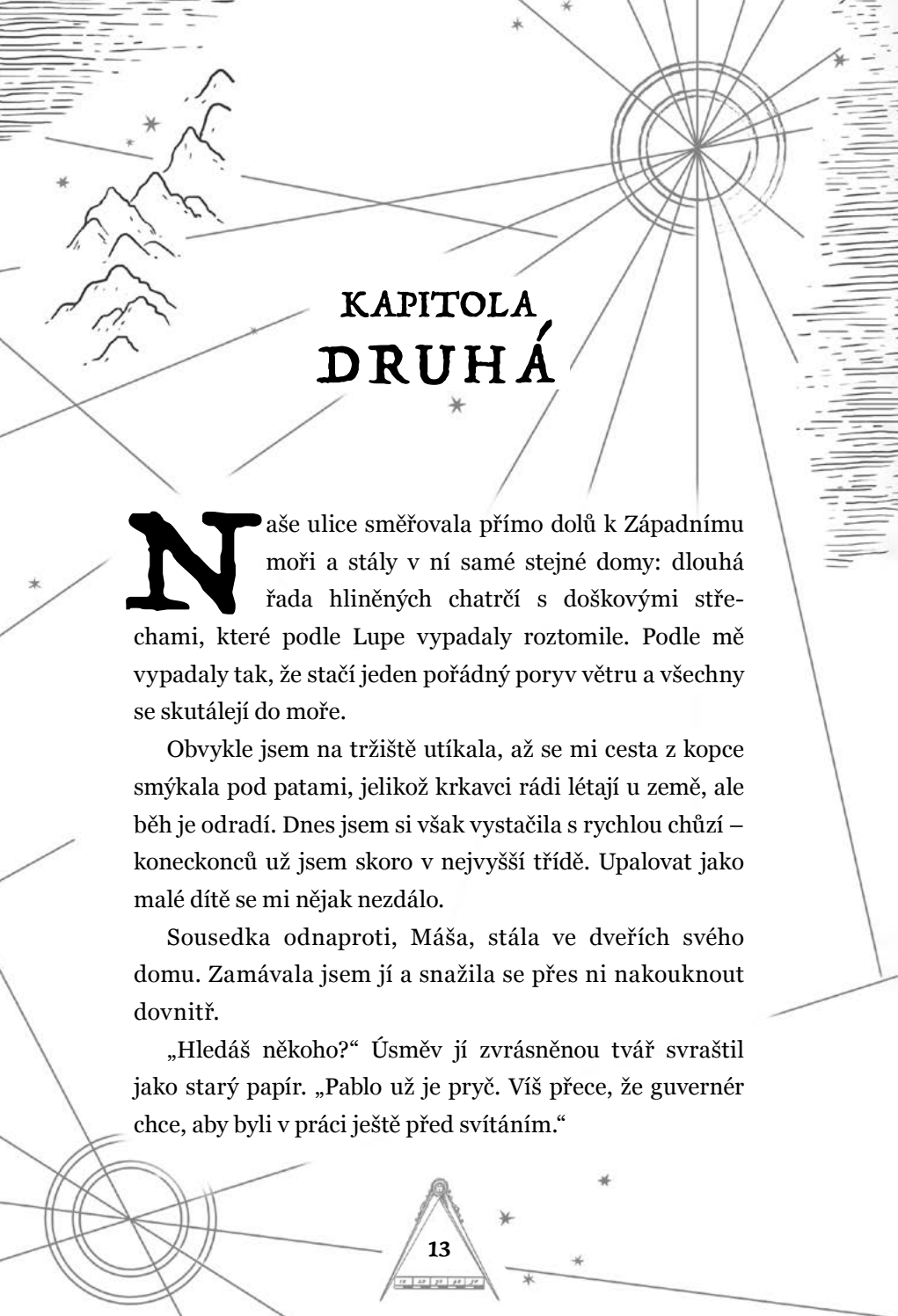
„Ne!“ popadla jsem ji. „Máš pravdu, dnešek je moc důležitý. Jen se divím, že jsi nepřinesl ještě jednu.“

Med byl tak dobrý, že jsem si skoro ani nevšimla, jak je kaše připálená, ale když jsem zvedla oči, tačková porce byla netknutá. Seděl shrbený, což znamenalo, že přemýšlí. Rukou se dotýkal džbánu s mlékem a já viděla, jak mu tepe v zápěstí. Očima hleděl do kdovíjaké dálky.

První dny školy byly těžké pro nás oba.

Potichoučku jsem sklídila svou misku a tu jeho mu přisunula blíž k ruce. „Zatím pa, tati.“

Když neodpověděl, vzala jsem brašnu a na odchodu za sebou s citem zavřela loupající se zelené dveře.

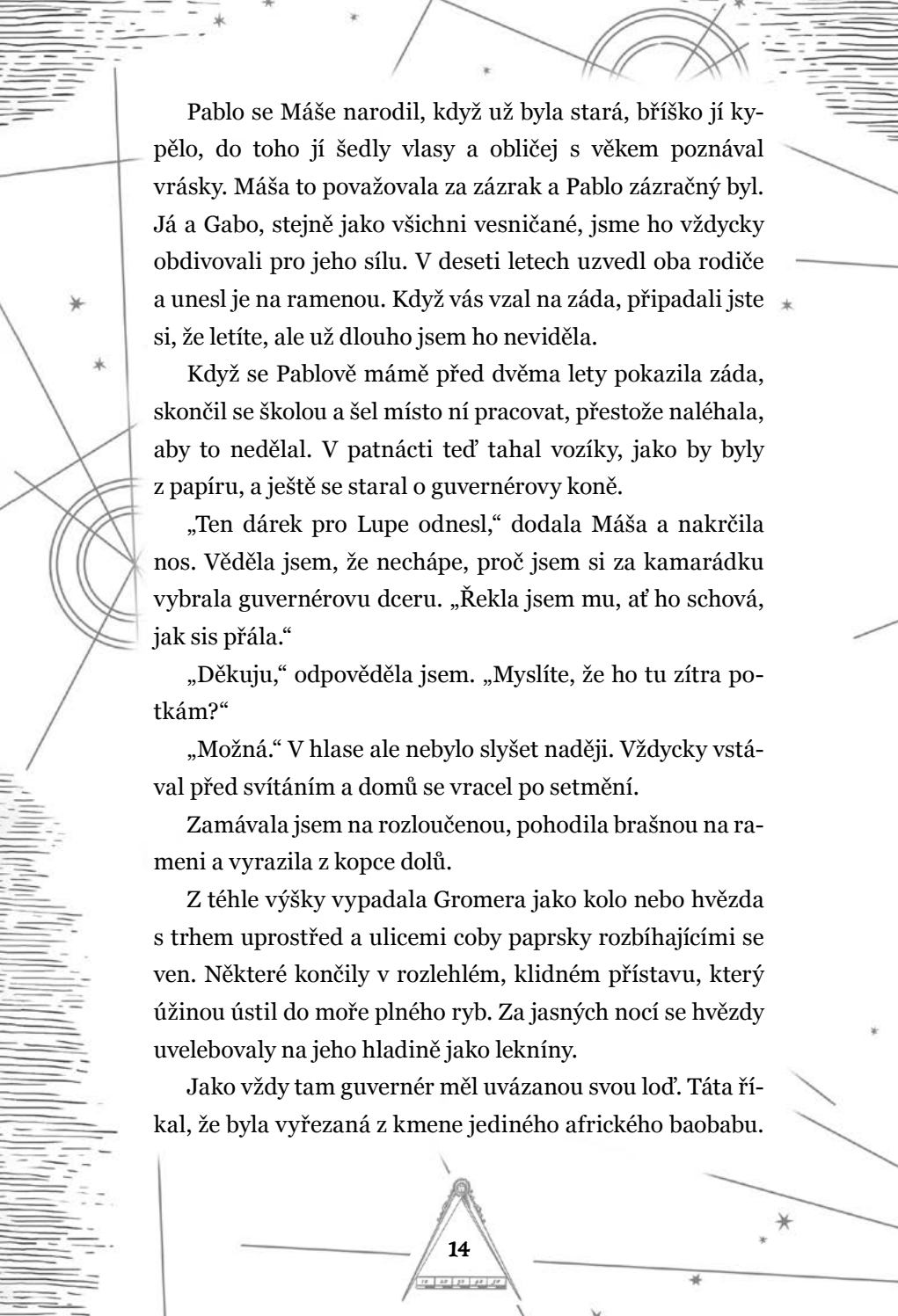
KAPITOLA DRUHÁ

Naše ulice směřovala přímo dolů k Západnímu moři a stály v ní samé stejné domy: dlouhá řada hliněných chatrčí s doškovými střechami, které podle Lupe vypadaly roztomile. Podle mě vypadaly tak, že stačí jeden pořádný poryv větru a všechny se skutálejí do moře.

Obvykle jsem na tržiště utíkala, až se mi cesta z kopce smýkala pod patami, jelikož krkavci rádi létají u země, ale běh je odradí. Dnes jsem si však vystačila s rychlou chůzí – koneckonců už jsem skoro v nejvyšší třídě. Upalovat jako malé dítě se mi nějak nezdálo.

Sousedka odnaproti, Máša, stála ve dveřích svého domu. Zamávala jsem jí a snažila se přes ni nakouknout dovnitř.

„Hledáš někoho?“ Úsměv jí zvrásněnou tvář svrástil jako starý papír. „Pablo už je pryč. Víš přece, že guvernér chce, aby byli v práci ještě před svítáním.“

Pablo se Máše narodil, když už byla stará, břicho jí kypělo, do toho jí šedly vlasy a obličej s věkem poznával vrásky. Máša to považovala za zázrak a Pablo zázračný byl. Já a Gabo, stejně jako všichni vesničané, jsme ho vždycky obdivovali pro jeho sílu. V deseti letech uzvedl oba rodiče a unesl je na ramenou. Když vás vzal na záda, připadali jste si, že letíte, ale už dlouho jsem ho neviděla.

Když se Pablově mámě před dvěma lety pokazila záda, skončil se školou a šel místo ní pracovat, přestože naléhala, aby to nedělal. V patnácti teď tahal vozíky, jako by byly z papíru, a ještě se staral o guvernérovy koně.

„Ten dárek pro Lupe odnesl,“ dodala Máša a nakrčila nos. Věděla jsem, že nechápe, proč jsem si za kamarádku vybrala guvernérovu dceru. „Řekla jsem mu, ať ho schová, jak sis přála.“

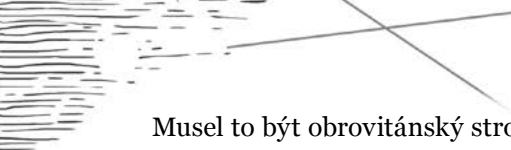
„Děkuju,“ odpověděla jsem. „Myslíte, že ho tu zítra potkám?“

„Možná.“ V hlase ale nebylo slyšet naději. Vždycky vstával před svítáním a domů se vracel po setmění.

Zamávala jsem na rozloučenou, pohodila brašnou na rameni a vyrazila z kopce dolů.

Z téhle výšky vypadala Gromera jako kolo nebo hvězda s trhem uprostřed a ulicemi coby paprsky rozbíhajícími se ven. Některé končily v rozlehlém, klidném přístavu, který úžinou ústil do moře plného ryb. Za jasných nocí se hvězdy uvelebovaly na jeho hladině jako lekníny.

Jako vždy tam guvernér měl uvázanou svou loď. Táta říkal, že byla vyřezaná z kmene jediného afrického baobabu.

Musel to být obrovitánský strom, poněvadž trup lodi zabíral málem celou šířku přístavu a stěžen se staženými plachtami mířil vysoko k obloze. Nad rybářskými bárkami se tyčila jako veliká a nehybná hora. Jako všechno, co guvernér vlastnil, zabírala mnohem víc místa, než by měla.

Na východní straně zářil ve svitu vycházejícího slunce jeho dům. Bylo to sídlo velké jako pět lodí, postavené z černého čediče mezi modrým mořem a zeleným lesem, kde se rozprostíralo nad poli jako bouřkový mrak. Odsud ale vypadalo tak malé, že by ho šlo rozmáčknout mezi ukazováčkem a palcem. Pod ním se nacházela vesnice se školou v půli cesty.

Stará školní budova byla malá, ale zářivá a její zdi jsme pomalovali duhovými barvami, které nám táta dal ze svých zásob. Jenže guvernér ji zbořil – Lupe usoudila, že už má dost domácí, osamocené výuky, a dožadovala se školní docházky s námi ostatními.

Guvernér Adori postavil novou z kamene a dvakrát větší, protože jestli do ní má chodit jeho dcera, musí vypadat honosněji.

„Chápej, to ne kvůli mně,“ povídala Lupe se smutným úsměvem. A ještě noblesnější hlasem dodala: „To jen aby zachoval rodinnou čest.“

Zdi nové školy jsme pomalovat nesměli. Spousta dětí byla kvůli tomu na Lupe zlá, ale já věděla, že za to nemůže.

Za guvernérovým domem, nejbliž k lesu, byl ovocný sad, kam jsem nikdy nevkočila. Mžourala jsem na pracující mravenečky a přemýšlela, který z nich je asi Pablo. Na

západě se černý plážový písek už skoro všechen nořil do vody. Během přílivu jsme na pláži nesměli a do vody nemohl vůbec nikdo, pokud zrovna nespouštěl na moře některou guvernérovu loď. Zasvrběly mě palce u nohou. Taťka mi o cestách na moři vyprávěl, ale zkusit to sama, to by bylo něco úplně jiného.

Nad plážemi byla hliniště, na která jsem se radši nedívala, protože mi připomínala jednu z mála jasných vzpomínek na mamku – den, kdy mě a Gaba vzala do dolů na hlínu s sebou. Vysvětlila nám, jak se liánami přivázat ke stromu zvanému dračinec – *Takhle je zauzlujete a pak si do dlaní vetřete mizu, aby vám to neklouzalo* – a po jednom nás spustila dolů. Gabo dostal strach a škulabal sebou tak moc, až se uzel roztrhl. Když na dně přistál v měkkém blátě, ozval se velmi neslušný zvuk, a když s ním máma vyšplhala ze tmy, byl celý špinavý. Smála jsem se, až to bolelo.

Tu bolest v břiše jsem si pamatovala. I jak se vrátila o dva měsíce později, když máma umřela. Jen byla tehdy ostřejší a ze tmy nikdo nikoho nevynesl. Tři roky potom nám ta samá potívá horečka vzala Gaba. Po dalších třech letech mi vzpomínka na hliniště pořád stahovala hrdlo.

S Lupe jsme se vždycky setkávaly u sudu na kraji trhového náměstí, abychom mohly jít do školy společně, i když to pro ni znamenalo, že musí vstát skoro tak brzo jako dělníci. Na náměstí se už řadila fronta ke studni, když jsem tam

dorazila. Využívalo ji víc a víc lidí, protože řeka Arintara začala vysychat.

Všechny stánky byly otevřené a prodávaly ryby a zrní a kůži. Většina jich patřila guvernérovi. Ty měly stříšky chladně modré jako kousek oblohy a uprostřed nich stál slunečně žlutý stánek s medem.

Prodírala jsem se k sudu, když vtom mě někdo popadl za zápěstí. Nadskočila jsem a vrazila do blízkého stánku, až se z něj na zaprášenou zem skutálela zelenina.

„Hej!“ zavrčel prodavač. „Co to má znamenat?“

Otočila jsem se, abych viděla, kdo mě drží. Byla to žena v zeleném oděvu, což značilo, že pracuje v ovocném sadu. Už by tam měla být – opozdilce čas od času čekalo bičování.

„Promiňte,“ omluvila se žena prodavači, aniž ze mě spustila oči. „Ty jsi Isabella Riossová?“

„Ano,“ řekla jsem. „Kdo...“

Stiskla mi zápěstí pevněji. Byla tak malá, že měla obličej málem ve stejné výšce jako já. „Něco se stalo.“

„Co to má znamenat?“ zopakoval prodavač a vystoupil zpoza pytlů brambor.

„Cata,“ sykla žena a ignorovala ho. „Viděla jsi ji?“

Zamračila jsem se. „Cata Rodriguezová?“ Cata se mnou chodila do třídy, ale bavily jsme se jen párkrát.

Žena rychle přikývla. „Jsem její máma. Říkala, že jste kamarádky. Myslela jsem si, že možná budeš vědět, kde je.“

Znepokojeně jsem se pohnula. Byla pravda, že se ke Catě chovám vlídněji než ostatní, ale je tichá a lidi si jí většinou nevšímají. „Promiňte,“ začala jsem. „neviděla...“

„Hledala jsem všude. Když jsem vstala, nebyla doma a...“ zarazila se a ztěžka si oddechla. Ruku si roztřeseně přiložila k hrudi, jako by nedokázala naplnit plíce.

„Hej vy! Co tady děláte?“

Catina máma poskočila. Kráčel k ní jeden z guvernérových mužů a dav před jeho modrou tunikou uhýbal jako pšenice.

„Jestli ji potkáš, pošli ji domů,“ řekla mi spěšně, obličej zkroucený obavami. A byla fuč, odběhla směrem ke guvernérovu panství.

„Ženská splašená,“ mlaskl prodavač a dal se do sbírání zeleniny. „Ne, nech to. Už takhle jsi nadělala dost problémů.“

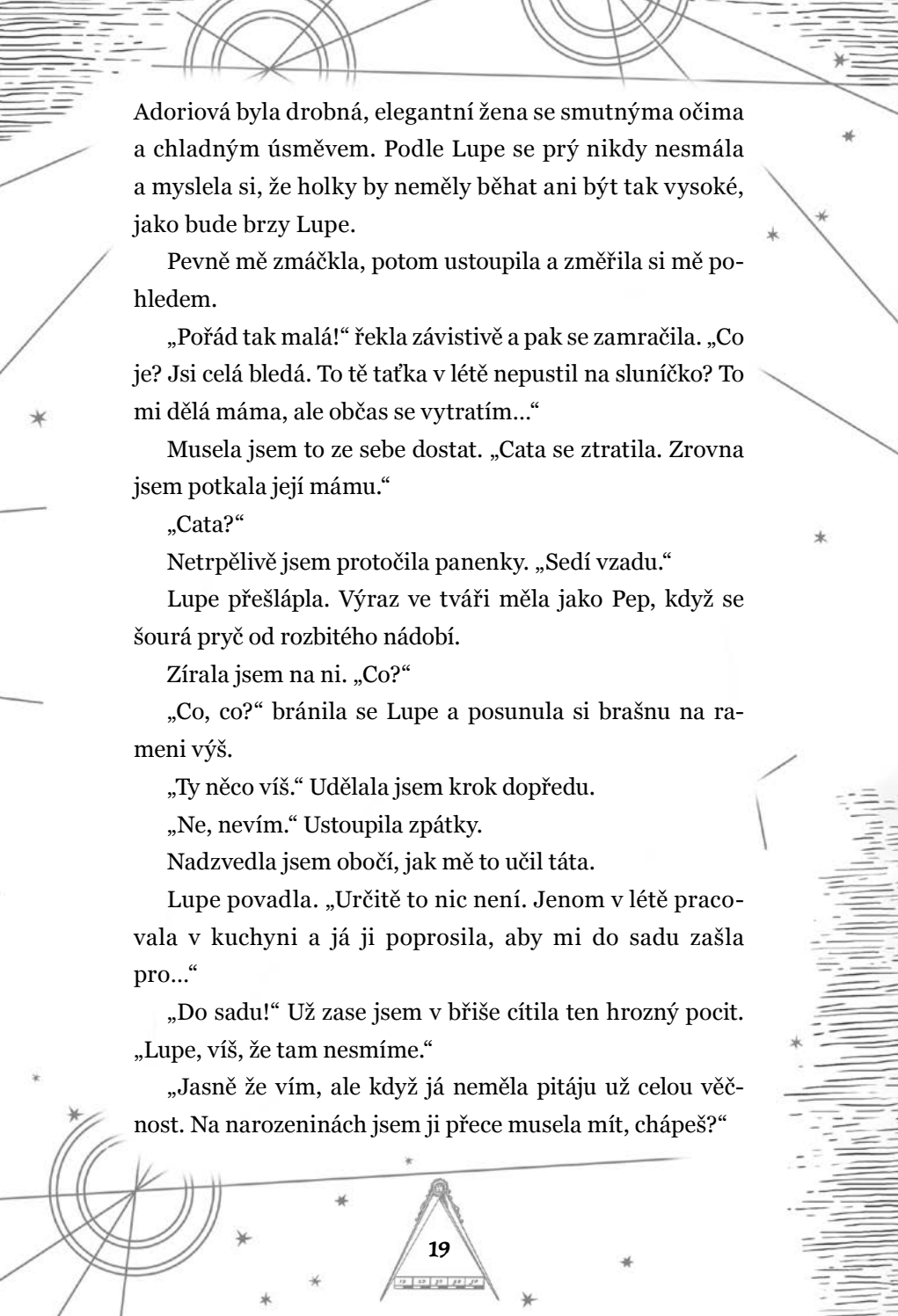
Přešla jsem omráčená do rohu náměstí, kde jsem vždycky měla sraz s Lupe. Něco ve tváři té ženy mnou otřásl až do morku kostí. Snad je Cata v pořádku.

„Iso!“

Obrátila jsem se na Lupe, která pelášila přes náměstí, až za ní brašna jen vlála. Ostatní vesničané jí uhýbali z cesty. Jako guvernérova dcera neměla moc přátel. Ale ne že by jí to vadilo.

„Je mi to šumák,“ řekla jedné z holek, které se jí posmívaly kvůli nazdobeným copánkům, na kterých trvala její máma. „Isabelle se líbí, a to mi stačí.“

Byly jsme zvláštní dvojka, já a Lupe: ona byla vysoká skoro jako dospělý kluk, zatímco já jí sahala jen taktak po ramena. Zdálo se, že za měsíc, co jsem ji neviděla, ještě povyrostla. To se asi její mámě nebude líbit. Señora

Adoriová byla drobná, elegantní žena se smutnými očima a chladným úsměvem. Podle Lupe se prý nikdy nesmála a myslela si, že holky by neměly běhat ani být tak vysoké, jako bude brzy Lupe.

Pevně mě zmáčkla, potom ustoupila a změřila si mě pohledem.

„Pořád tak malá!“ řekla závistivě a pak se zamračila. „Co je? Jsi celá bledá. To tě taťka v létě nepustil na sluníčko? To mi dělá máma, ale občas se vytratím...“

Musela jsem to ze sebe dostat. „Cata se ztratila. Zrovna jsem potkala její mámu.“

„Cata?“

Netrpělivě jsem protočila panenky. „Sedí vzadu.“

Lupe přeshlápla. Výraz ve tváři měla jako Pep, když se šourá pryč od rozbitého nádobí.

Zírala jsem na ni. „Co?“

„Co, co?“ bránila se Lupe a posunula si brašnu na rameni výš.

„Ty něco víš.“ Udělala jsem krok dopředu.

„Ne, nevím.“ Ustoupila zpátky.

Nadzvedla jsem obočí, jak mě to učil táta.

Lupe povadla. „Určitě to nic není. Jenom v létě pracovala v kuchyni a já ji poprosila, aby mi do sadu zašla pro...“

„Do sadu!“ Už zase jsem v břiše cítila ten hrozný pocit. „Lupe, víš, že tam nesmíme.“

„Jasně že vím, ale když já neměla pitáju už celou věčnost. Na narozeninách jsem ji přece musela mít, chápeš?“

Já pitáju, neboli dračí ovoce, nikdy neměla a ani jsem moc nevěděla, jak vypadá, ale věděla jsem, že Lupe ji má ze všeho nejradši a roste v guvernérově ovocném sadu na kraji lesa. Kromě stráží a pár služebných se k ní nikdo nedostane.

„Lupe, je ti jasný, že jestli Catu chytili, je touhle dobou v Dédalu.“

Lupe nad tím jen mávla rukou. „Ještě tě to neomrzelo. V životě jsem to místo neviděla, a to tam bydlím.“

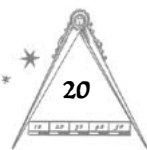
Že by si Lupe nevšimla něčeho přímo pod svým nosem, to naprosto sedělo. A Dédalo – labyrint – pod tím nosem měla doslova, protože guvernér Adori si dům postavil přesně nad přírodními tunely, které mu teď sloužily jako vězení. Mášín manžel si tam před smrtí odpykal deset let.

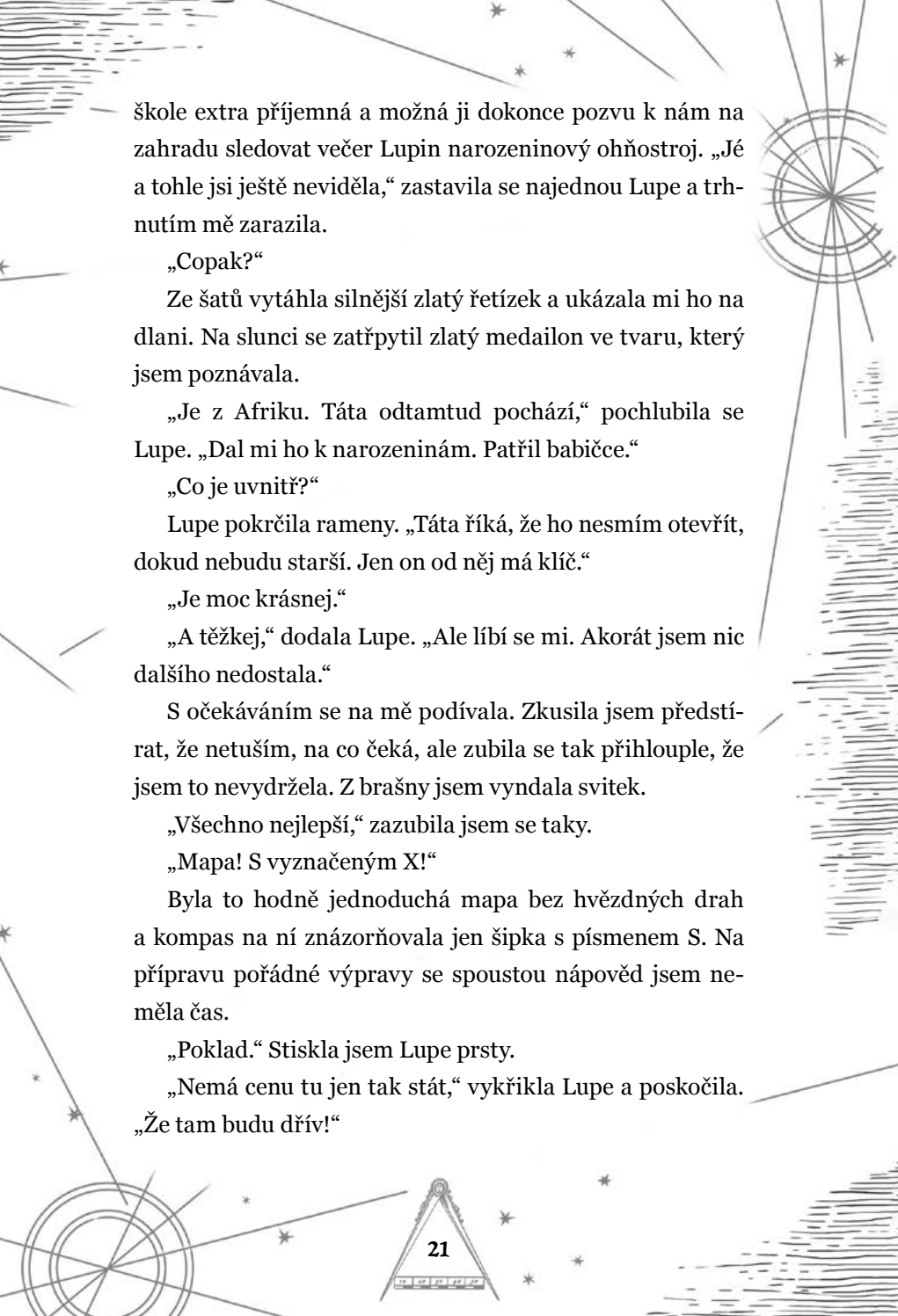
Lupe se mi rukou vrhla kolem ramen. „Ale no tak, ty brumlo. Cata bude v pohodě!“ A vedla mě úzkou uličkou směrem na pole. „Určitě už je ve třídě a nejspíš se cpe mojí pitájou. Taky ti kousek dám, je boží. A nezapomeň dneska večer na ohňostroj!“

Lupe nesnášela tmou, ale milovala ohňostroje. Ty krásné barvy a padající hvězdný třpyt byly neobyčejné, ale Pep z nich měl moc velký strach na to, abych si je oblíbila.

„Tatínek mě nechal vybrat barvy rachejtlí. Budou zlatý a modrý a dvě červený...“

Nechala jsem Lupin hlas plynout kolem, zatímco jsme to braly naší zkratkou přes pole. Asi má pravdu. I kdyby guvernérovi muži Catu chytili, určitě by ji do Dédala neuvrhli jen za kradení ovoce. Usmýlela jsem si, že budu na Catu ve

škole extra příjemná a možná ji dokonce pozvu k nám na zahradu sledovat večer Lupin narozeninový ohňostroj. „Jé a tohle jsi ještě neviděla,“ zastavila se najednou Lupe a trhnutím mě zarazila.

„Copak?“

Ze šatů vytáhla silnější zlatý řetízek a ukázala mi ho na dlani. Na slunci se zatřpytil zlatý medailon ve tvaru, který jsem poznávala.

„Je z Afriku. Táta odtamtud pochází,“ pochlubila se Lupe. „Dal mi ho k narozeninám. Patřil babičce.“

„Co je uvnitř?“

Lupe pokrčila rameny. „Táta říká, že ho nesmím otevřít, dokud nebudu starší. Jen on od něj má klíč.“

„Je moc krásnej.“

„A těžkej,“ dodala Lupe. „Ale líbí se mi. Akorát jsem nic dalšího nedostala.“

S očekáváním se na mě podívala. Zkusila jsem předstírat, že netuším, na co čeká, ale zubila se tak přihloupě, že jsem to nevydržela. Z brašny jsem vyndala svitek.

„Všechno nejlepší,“ zazubila jsem se taky.

„Mapa! S vyznačeným X!“

Byla to hodně jednoduchá mapa bez hvězdných drah a kompas na ní znázorňovala jen šipka s písmenem S. Na přípravu pořádné výpravy se spoustou nápověd jsem neměla čas.

„Poklad.“ Stiskla jsem Lupe prsty.

„Nemá cenu tu jen tak stát,“ vykřikla Lupe a poskočila. „Že tam budu dřív!“

Dlouhé nohy z Lupe dělaly favoritku, ale byla splašená jako jednonohý králík, takže jsme běžely spolu. Utíkala jsem po suchém poli, plíce se mi plnily vzduchem a taška mě plácala do boku.

Cata bude ve škole, Lupe dostane pitáju a všechno bude v pořádku.

Konečně Lupe našla X, opuštěnou králičí noru, kam Pablo místo mě ukryl dárek. Uvnitř byl smotaný modrý papír. Lupe rozbalila pletený náramek, vyrobený z přebytečné niti, kterou jsem si vyprosila od Máši. Mezi barevná vlákna jsem vetkala jedno zlaté, uloupené z taťkovy pracovny. Ten už nezvyklé mapy nedělal, tak jsem si říkala, že si nevšimne.

„Je skvělej!“ Lupe si ho dala kolem zápěstí a já uvázala uzlík. „Nejlepší dárek.“

Jedině Lupe mohla upřednostnit zašmodrchané provázky před medailonem z čistého zlata. To byla další věc, kterou jsem na ní měla ráda.

„Ále,“ řekla jsem, vzala ji za zpocenou ruku a táhla směrem k naší nízké krabicovité škole. Lupe Adoriová možná první den školy mohla přijít pozdě, ale prostinké Isabelle Riossové by to seňora Felizová jen tak neprominula.

Znovu jsme se rozeběhly, doufaly, že nezaslechneme zvonění, a přiřítily jsme se celé říčné, udýchané a rozesmáté, se švy zařezávajícími se do boků.

„Prv... ní!“ lapala Lupe po dechu.

„Ne... ne! Vy... hrá... la... jsem.“

„Děvčata!“ Ve školních dveřích se zjevila seňora Felizová s tváří kyselou jako dva citróny. „Señorito Adoriová! Vám to měli říct, poslala jsem někoho přímo k otci.“

„Cože?“ zamračila se Lupe. „Proč?“

„Stala se... On vám to už určitě poví. Škola je dnes zavřená.“

„Zavřená?“ zopakovala jsem hloupě. „Ale proč?“

„Dost otázek!“ odsekla učitelka, načež ztratila výraz, když její zrak upoutalo něco za námi.

Otočily jsme se a uviděly, jak se po hrbolaté cestě z vesnice pomalu blíží kočár tažený párem šedohnědých hřebců. Koně se zdáli neklidní, cukali sebou na stranu a třásli hřívami. Vedle kočího seděli dva muži, kterým se od mečů odrážely sluneční paprsky.

Modré závěsy měl kočár zatažené, což pasažéry chránilo před horkem. Ale i na tuhle vzdálenost jsem přes hedvábí rozeznala siluetu širokého guvernéra a jeho drobné ženy.